

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2CoE/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414214171
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6414214171.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Advocate s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: H. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX L., štátny občan SR, o vymoženie pohľadávky vo výške 1.494,95 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti Uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6Er/741/2014-17 zo dňa 23. marca 2015, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6Er/741/2014-17 zo dňa 23. marca 2015
p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „exekučný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým Uznesením č. k. 6Er/741/2014-17 zo dňa 23. marca 2015 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 11. decembra 2014 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného. Exekučný titul v exekučnom konaní predstavuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 033780/13 zo dňa 14. apríla 2014 (ďalej aj len "rozhodcovský rozsudok"). Na základe uvedeného žiadal oprávnený vymôcť od povinného pohľadávku vo výške 1.494,95 eur s príslušenstvom. Z pripojených listinných dôkazov - zmluvy o úvere, všeobecných podmienok poskytnutia úveru a rozhodcovského rozsudku exekučný súd zistil, že v exekučnom titule bola povinnému uložená povinnosť na zaplatenie sumy 1.494,95 Eur spolu s 0,25 % denným zmenkovým úrokom zo sumy 718,81 Eur od 12. decembra 2012 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 718,81 Eur od 12. decembra 2012 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 374,76 Eur, a to všetko v mesačných splátkach vo výške 180,- Eur. Oprávnený predložil exekučnému súdu aj Zmluvu o úvere, ktorú uzatvoril povinný v právnom postavení dlžníka a oprávnený v právnom postavení veriteľa dňa 23. júna 2011. V zmysle tejto Zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver v sume 300,- Eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu navýšenú o príslušný poplatok vo výške 221,- Eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 511,- Eur v 7 mesačných splátkach po 73,- Eur počnúc dňom 27. júla 2011. Dlžník prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania. Povinný je v tejto zmluve identifikovaný menom, priezviskom, adresou trvalého bytu, rodným číslom a číslom OP. Oprávnený predložil exekučnému súdu aj rozhodcovskú zmluvu, ktorú uzatvoril povinný v právnom postavení dlžníka a oprávnený v právnom postavení veriteľa dňa 23. júna 2011. Predložená rozhodcovská zmluva je podpísaná tak oprávneným ako aj povinným. Exekučný súd skúmal, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý mal právomoc prejednať a rozhodnúť danú vec. Exekučný súd pritom dospel k záveru, že v danej veci nebola daná právomoc rozhodcovského súdu pre vydanie exekučného titulu. Právny vzťah medzi oprávneným v právnom postavení veriteľa a povinným v právnom postavení dlžníka je vzťahom spotrebiteľským v zmysle § 52 OZ, nakoľko oprávnený pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 3 OZ (podľa výpisu

z obchodného registra predmetom jeho činnosti je okrem iného aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov) a povinný pri uzatváraní zmluvy vystupoval v postavení spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 OZ. Na uvedenom nemení nič to, že povinný si zobral úver na výkon zamestnania, keď ustanovenie § 52 ods. 1 OZ sa vzťahuje na všetky zmluvné vzťahy. Následne vzhľadom k tomu, že právny vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom spotrebiteľským, exekučný súd pristúpil k posudzovaniu toho, či rozhodcovská doložka nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ustanovenie § 53 ods. 1 OZ má povahu kogentnej právnej normy, ktorá dodávateľom zakazuje používať v spotrebiteľských zmluvách také dojednania, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor spotrebiteľa. Základnou charakteristikou neprijateľných podmienok je, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. OZ v § 53 ods. 4 demonštratívny spôsobom vymenúva, ktoré podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné s tým, že v písm. r) je uvedené ako neprijateľná podmienka také dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V našom prípade rozhodcovská doložka je koncipovaná tak, že dáva na výber žalobcovi s tým, že podanie žaloby na všeobecnom súde sa považuje za rozvážovacia podmienka ku vzťahu k rozhodcovskej doložke. Napriek tomu, že takto koncipovaná rozhodcovská doložka dáva možnosť na výber, kde podá žalobca žalobu, exekučný súd je toho názoru, že aj takto koncipovaná rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Exekučný súd konštatoval, že ustanovenia Zmluvy ako zmluvy formulárovej vyhotovenej na predtlačí sú koncipované predovšetkým v záujme zmluvného partnera spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka je neprijateľná aj z toho dôvodu, že bola koncipovaná tým spôsobom, že nebola medzi spotrebiteľom a dodávateľom osobitne (individuálne) dojednaná. Síce rozhodcovská doložka bola samostatne podpísaná s tým však, že bola vytlačená na formulári a odporca nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Keďže bol obsah rozhodcovskej doložky dodávateľom vopred pripravený, len ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Tiež poukázal na skutočnosť, že doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdlosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu, čo takisto oslabuje pozíciu spotrebiteľa. Vychádzajúc z takto koncipovanej rozhodcovskej doložky je podľa exekučného súdu zrejme, že oprávnený od počiatku sleduje riešenie prípadných sporov cestou rozhodcovského konania za účelom reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Na záver exekučný súd uviedol, že predmetnú rozhodcovskú doložku nemožno považovať za také zmluvné dojednanie, ktoré je z pohľadu rešpektovania európskych i domácich štandardov ochrany spotrebiteľa k tomuto účastníkovi zmluvného vzťahu dostatočne šetrným. Logickým dôsledkom takejto úvahy potom muselo byť i to, že dojednanie v takejto podobe vykazuje charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky. Z uvedeného možno potom vyvodit', že tu nebola platne založená ani právomoc rozhodcu na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať aj náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky. Nakoľko právomoc rozhodcu na rozhodnutie v predmetnej veci je založená na neexistujúcom a absolútne neplatnom právnom úkone, exekučný súd po preskúmaní exekučného titulu dospel k názoru, že exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom, a preto v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

2. Proti uzneseniu exekučného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený a žiadal, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 221 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“ alebo „Občiansky súdny poriadok“) napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa oprávneného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) OSP, a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neúplného zistenia skutkového stavu veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c) OSP. Oprávnený má za to, že exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorú mu zveril Exekučný poriadok a v jeho nadväznosti zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZRK“). Exekučný súd podľa oprávneného na zistený skutkový stav aplikoval okrem ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku aj ustanovenie § 45 ZRK. Exekučný súd v konaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie z predložených dokladov (exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia a návrh na vykonanie exekúcie) posudzuje exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky. Formálne preskúmvanie exekučného titulu sa podľa oprávneného obmedzuje na dodržanie všetkých formálnych náležitostí exekučného titulu tak, ako ich vyžaduje ustanovenie § 34 ZRK. Preskúmvaním materiálnej stránky zisťuje exekučný súd, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu. Oprávnený je však toho názoru, že v rámci preskúmvania exekučného titulu po materiálnej stránke nemôže exekučný súd skúmať samotné rozhodcovské konanie, nakoľko samotné ustanovenie, o ktoré sa opiera exekučný súd v

napadnutom uznesení, stanovuje podmienku na zastavenie exekúcie tak, že rozhodcovský rozsudok, a nie rozhodcovské konanie, zaväzuje k niečomu nedovolenému. Podľa oprávneného v prípade, ak súd na zistený skutkový stav veci aplikoval ustanovenie § 45 ods. 2 ZRK spôsobom právneho posúdenia správnosti výroku rozhodcovského súdu, ukrátil tým strany exekučného konania o práva, ktoré im priznáva ZRK. Postupom exekučného súdu v tejto veci a jeho výkladom ustanovenia § 45 ZRK dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom ZRK. Oprávnený ďalej uvádza, že má za to, že exekučný súd nesprávne zistil skutkový stav veci, keďže namieta skutočnosť, že zmluvnými stranami nebola dojednaná žiadna rozhodcovská zmluva / rozhodcovská doložka. Oprávnený totiž poukázal na skutočnosť, že s povinným uzatvoril rozhodcovskú zmluvu podľa ustanovenia § 3 a nasl. ZRK formou samostatného právneho úkonu, a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Exekučný súd podľa oprávneného dostatočne nezisťoval túto skutočnosť, čím zaťažil konanie vadou nesprávne zisteného skutkového stavu. V zmysle článku 2 Rozhodcovskej zmluvy je daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. Zmluvné strany sa v zmysle čl. 2 ods. 2 druhá veta Rozhodcovskej zmluvy dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy, vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej zmluvy, t. j. povinnému nebola odňatá možnosť obrátiť sa v prípade akýchkoľvek sporných otázok spojených so Zmluvou na všeobecný súd. Vo veci námietky konajúceho súdu ohľadom znemožnenia voľby spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom v súvislosti s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, oprávnený poukázal na odôvodnenie zákonodarcu, v zmysle ktorého je cieľom tejto úpravy umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. V danej veci teda exekučný súd konal nad rámec zákonných ustanovení.

3. Povinný sa k odvolaniu oprávneného nevyjadril.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu danom ustanovením § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods.1 (a contrario) CSP a uznesenie exekučného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 243d ods. 1 a 2 Exekučného poriadku (1) exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. (2) Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

7. Podľa § 52 ods. 3 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

8. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu

plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dohodnuté.

10. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

11. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

12. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že napadnutým Uznesením exekučného súdu č. k. 6Er/741/2014-17 zo dňa 23. marca 2015 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Podkladom na vykonanie exekúcie je Rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, sp. zn. SR 03780/13 zo dňa 14. apríla 2014, ktorý oprávnený predložil s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 05. mája 2014 a vykonateľnosti dňa 09. mája 2014, a ktorým bol povinný zaviazaný zaplatiť oprávnenému sumu 1.494,95 Eur s príslušenstvom. Z obsahu spisu ďalej odvolací súd zistil, že oprávnený a povinný uzatvorili dňa 23. júna 2011 Zmluvu o úvere, z ktorej vyplýva, že oprávnený ako veriteľ poskytol povinnému ako dlžníkovi úver vo výške 300,- Eur. V ten istý deň bola uzavretá aj Rozhodcovská zmluva na samostatnej listine, ktorá v čl. I bod 1 a v čl. II. bod 1 obsahovala text, že všetky spory, ktoré vzniknú zo Zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienok zabezpečujúcich uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stáлом rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). Rozhodcovským súdom na účely tejto zmluvy sa rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava. Podľa čl. II bod 2 rozhodcovskej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy, vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvážajúcu podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci výlučne z odvolacích dôvodov konštatuje vecnú správnosť výroku napadnutého uznesenia exekučného súdu s tým, že odvolanie oprávneného nekorešponduje s dôvodmi napadnutého uznesenia, pričom k veci uvádza:

14. Po preskúmaní rozhodných skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd zistil, že Zmluva, ktorú dňa 23. júna 2011 uzatvorili oprávnený ako veriteľ a povinný ako dlžník, a predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 300,- Eur, je spotrebiteľskou zmluvou s poukazom na § 52 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy. V zmysle § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá

zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Je nepochybné, že v prejednávanej príhode sa oprávnený v postavení veriteľa zaviazal poskytnúť povinnému (dlžníkovi) finančné prostriedky (formou úveru) za odplatu, pričom oprávnený je podnikateľom, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. V zmysle § 52 ods. 3 OZ sa takáto osoba považuje za dodávateľa. Povinný sa v predmetnej Zmluve zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a uhradiť celkové náklady spojené s úverom. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uzatvorenej Zmluvy vyplýva, že povinný bol v postavení spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 OZ.

15. Odvolací súd ďalej poukazuje na rozhodnutie, ku ktorému dospel Súdny dvor Európskej únie pri výklade Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) vo veci C-40/08, a to: „Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.“

16. Odvolateľ sa dovoľával zrušenia napadnutého rozhodnutia aj z dôvodu, že došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu veci súdom prvej inštancie. Vo svojom odvolaní namietal, že „oprávnený s povinným uzatvára rozhodcovskú zmluvu podľa ust. § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov formou samostatného právneho úkonu a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné.“ Odvolací súd má za to, že oprávnený týmto svojím tvrdením len prezentuje obvyklý spôsob, akým uzatvára rozhodcovské zmluvy, resp. rozhodcovské doložky so svojimi klientmi. Toto tvrdenie však nekonkretizuje, akým spôsobom bola uzavretá rozhodcovská doložka v prejednávanej príhode.

17. Rozhodcovský rozsudok má podľa § 35 ZRK pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa ZRK to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa ZRK. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu v rozhodcovskej zmluve. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky k inej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje. Pokiaľ bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu rozhodcovský rozsudok, tento trpí neúčinnosťou, nakoľko rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Predmetná Rozhodcovská zmluva vykazuje znaky neprijateľných podmienok a s poukazom na ustanovenia § 52 a nasl. OZ ju odvolací súd posúdil ako absolútne neplatnú, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z textu Rozhodcovskej zmluvy zo dňa 23. júna 2011 je zrejmé, že sa viaže priamo k Zmluve, ktorú uzatvoril povinný (dlžník) so spoločnosťou Pohotovosť, s.r.o., Bratislava. Aj keď je Rozhodcovská zmluva samostatnou zmluvou, podľa jej obsahu ju možno posúdiť ako podmienku Zmluvy z toho istého dňa, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Túto skutočnosť oprávnený ani nenamietal. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/136/2012 z 15. marca 2013, v ktorom vyslovil názor, že „nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo inej zmluvy, od ktorej závisí“. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti Rozhodcovskej zmluvy je skutočnosť, že so spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná. Skutočnosť, že dohoda zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorí súčasť Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ale bola uzavretá vo forme samostatnej Rozhodcovskej zmluvy v ten istý deň ako Zmluva, ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dojednaná a svedčí o vóli povinného pristúpiť na túto osobitú zmluvnú podmienku. Povahu formulárovej zmluvy totiž majú nielen

VOP, ale aj predformulárové znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Tomuto typu zmluvy nasvedčuje aj vyhotovenie Rozhodcovskej zmluvy v danej veci, ktoré má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by povinnému boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán. V danom prípade z návrhu rozhodcovskej zmluvy nevyplýva, že spotrebiteľ mal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej Rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť. Z dôvodov tak, ako je uvedené vyššie, ide o dojednanie zvyšujúce nerovnovážne postavenie účastníkov Zmluvy, keďže vyvoláva hrubý nepomer na ťarchu spotrebiteľa, a preto ide o dojednanie, ktoré je svojím obsahom v rozpore s § 53 ods. 1 OZ, ako aj v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľovi bol vnútený tak spôsob rozhodovania budúcich sporov, ako aj subjekt, ktorému má byť táto kompetencia zverená a ktorý je súkromnou osobou, bez toho, aby mal možnosť akejkolvek úpravy či zmeny, pričom nejde o zmluvnú podmienku, ktorá by sa priamo týkala predmetu uzatváratej Zmluvy. Odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011 č. k. IV. ÚS 55/2011-19, v ktorom Ústavný súd považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnej otázke, či súd mal právomoc preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského nálezu): „Súd zastaví exekúciu v celom rozsahu, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorí svoju právomoc odvodzovali z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5, § 45 ods. 1 písm. c) ods. 2 ZRK). Iba tak môže súd naplniť cieľ článku 6 ods. 1 smernice - postarať sa o to, aby spotrebiteľov nekalé podmienky v záujme vyššej kvality života bežných ľudí nezaväzovali. Pokiaľ pri preskúmaní rozhodcovského rozsudku v štádiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zistí exekučný súd vyššie uvedené nedostatky, potom návrh na vydanie poverenia zamietne“.

18. Nebola dôvodná ani námietka oprávneného týkajúca sa nesprávnej aplikácie § 45 ZRK, keďže exekučný súd na prejednávajúcu vec neaplikoval uvedené ustanovenie.

19. Z uvedeného vyplýva, že odvolaniu z dôvodov v ňom uvedených nebolo možné vyhovieť. Odvolací súd preto s poukazom na § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

20. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).